

Arrest

nr. 190 662 van 15 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kleinkinderen X, Daniel X en X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot terugnrijving van 3 augustus 2017 (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2017, om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Julien HARDY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Carmenta DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 3 augustus 2017, samen met haar drie minderjarige kleinkinderen, vanuit Venezuela aangekomen op de nationale luchthaven in Zaventem. Zij waren allen in het bezit van een geldig paspoort.

De grensinspecteur maakte volgend verslag op waarin hij onder meer meldde:

*"5. Gegevens visum
NIET VISUMPLICHTIG*

6. Interpellatie passagier(s)

Om 12.10 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door HINP Kurt Nolmans (de Spaanse taal machtig)

Hij/Zij druk(t)(en) zich uit in de Spaanse taal

Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :

** PROFIEL*

Betreft een oma met haar 3 minderjarige kleinkinderen. De ouders van de kinderen zijn zelf op reis, vandaar dat de oma met hen reist. Moeder zou op reis zijn in Panama, vader op reis in Chili.

Ze is in het bezit van documenten waaruit moet blijken dat ze de toelating heeft met haar kleinkinderen te

reizen. (zie scans). Ze hebben een ticket voor door te vliegen naar Madrid met SN Airlines.

** REISMOTIEF*

Ze komen op vakantie naar Madrid in Spanje en gaan er blijven tot 13/08/2017, waarna ze terugvliegen vanuit Madrid naar Bogota en zo verder naar Cucuta.

De oma is in het bezit van een reisprogramma waarvan ze alleen op de hoogte is van het wandelbezoek in het park Warner Madrid; van het overige van het reisprogramma kan ze niets vertellen of specificeren.

In het reisprogramma worden er telkens 5 personen vermeld, uiteindelijk zijn zijzelf maar met 4; hierover kan ze geen verklaring geven. De boeking zou gedaan zijn door iemand uit Tenerife.

** HOTELRESERVATIE*

Betrokkene legt een reservatie voor van een hostel in Madrid (zie scan). Volgens haar zou het reeds betaald zijn, volgens Booking.com niet.

** BESTAANSMIDDELEN*

Ze is in het bezit van een kredietkaart (Mastercard) waarvan ze niet weet hoeveel krediet ze hierop heeft; ze kan ook geen bankschriften hiervan voorleggen. Ze is in het bezit van 2.200 euro cash.

Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen.

** BAGAGE*

7. Vaststellingen en info :

• Het reismotief van betrokkenen is helemaal niet duidelijk: de booking/reservering is niet door henzelf geregeld, maar iemand anders. De oma spreekt maar alleen over een wandeling in 1 bepaald park in Madrid.

• Volgens de Schengengrenscore dient men voor Spanje in het bezit te zijn (per persoon) van 70,77euro/dag ofwel van een kredietkaart en hierbij afschriften kunnen voorleggen, wat de oma echter niet kan voorleggen.

Voor een verblijf van 13 dagen komt dit voor 4 personen op een totaal van 3.118,88 euro.

Betrokkene is met haar 3 kleinkinderen slechts in het bezit van 2.200euro.

♦ Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en)."

De beslissing tot teruggrijping, die verzoekster op 3 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

"Op 03/08/17 om 17.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, hoofdinspecteur K. Vermeulen

mevrouw :

naam I. P. voornaam M. M.

geboren op 17.10.1954 te M. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela wonende te Venezuela

houder van het document gewoon paspoort nummer 142654662

afgegeven te Venezuela op : 23.04.2017

vergezeld van haar drie kleinkinderen

- A. I. v. M., ° 09.04.2007, Venezuela

- A. I. D. A., ° 09.04.2007, Venezuela

- A. I. N. J., ° 06.12.2008, Venezuela

afkomstig uit Punta Cana met TB304, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart samen met haar drie kleinkinderen naar Spanje – meer bepaald Madrid – te reizen voor toeristische redenen. Alhoewel zij slechts met vieren reizen, is betrokkene in het bezit van een reisprogramma waarin steeds 5 personen worden vermeld. Behalve over een wandelbezoek in het park Warner Madrid, kan zij verder niets preciseren omtrent dit programma. Een persoon uit Tenerife zou de boekingen gedaan hebben volgens haar verklaring. Verder heeft betrokkene geen enkele notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk een toeristische motief in Spanje kunnen staven. Betrokkene legt een hotelreservatie voor van een hotel in Madrid ; na nazicht blijkt deze reservatie nog niet betaald te zijn.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: voor de duur van haar voorgenomen verblijf en dat van haar drie kleinkinderen en alle onkosten daaraan verbonden, beschikt betrokkene over 2.200 Euro cash. Hierdoor voldoet zij niet aan de door Spaanse Autoriteiten vooropgestelde richtbedragen, nl. 70,77 Euro/dag/persoon (dit zou neerkomen op 3.118,88 Euro) ofwel een kredietkaart waarbij bankafschriften dienen voorgelegd te worden, wat hier niet het geval is.”

Op 3 augustus 2017 wordt ten aanzien van verzoekster en haar drie minderjarige kleinkinderen tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Zij werden op 4 augustus 2017 overgebracht naar een terugkeerwoning te Tiel.

Een poging tot teruggrijping die werd voorzien op 14 augustus 2017 om 10.55 uur, werd geannuleerd omwille van huidig beroep dat werd ingediend.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoekster dat de procedure in de Franse taal wordt gevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de vreemdelingenwet worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, samen met haar drie minderjarige kleinkinderen. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Verweerder verzet zich hier overigens niet tegen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.2. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer een schending aan van de motiveringsplicht, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht toe dat geen enkele overweging werd gemaakt in het hoger belang van de kleinkinderen, die zich de toegang tot het Europees grondgebied geweigerd zien, vastgehouden worden in afwachting van hun terugdrijving en hun moeder, die in Spanje verblijft, niet kunnen zien, terwijl zij reeds maanden naar deze reis uitkeken. Zij stelt dat deze overwegingen die verband houden met het hoger belang van het kind en het gezinsleven ook in de bestreden beslissing zelf dienen te worden vermeld. Het familieleven tussen de kleinkinderen en de moeder is onbetwistbaar en evident. Gelet op het gebruik van een discretionaire bevoegdheid, diende verweerder hiermee rekening te houden. De vragenlijst werd verzoekster niet voorgelegd, noch toegelicht. Dit document werd opgesteld, in het Nederlands, zonder vertaling en met de aanvullingen "weigert in te vullen". Indien zij nuttig zou gehoord zijn, had verzoekster volgende elementen kunnen aanbrengen: het hoger belang van de kleinkinderen, het beschikbare saldo op de kredietkaart van verzoekster, een gedetailleerde toelichting van de familiale en toeristische motieven van hun verblijf, de betaling van het hotel die ter plaatse diende te gebeuren, de voorafgaande betaling van alle bezoeken en attracties, het feit dat de moeder van de kleinkinderen hen zou vergezellen tijdens de reis en zij dus reservaties hebben gemaakt voor vijf personen, het feit dat bepaalde aanbiedingen qua prijs voordeliger waren voor vijf personen in plaats van vier, het bezit van retourtickets, de mogelijkheid dat de moeder van de kleinkinderen financieel kon bijdragen, indien nodig.

3.3.2. Verweerder repliceert dienaangaande het volgende:

"Verweerder laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de terugdrijving van verzoekende partij (bijlage 11).

De verweerder merkt op dat de in de bestreden beslissing opgegeven gronden tot terugdrijving rechtstreeks voortvloeien uit de Schengenregelgeving, die toelaat dat aan de grenzen van het Schengengebied een controle gebeurt door de lidstaat van de personen die het Schengengebied willen betreden.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen, en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen werd en ten genoegen van recht gemotiveerd werd.

Aldus kan verzoekende partij niet voorhouden dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd.

Verzoekende partij houdt tevens een schending voor van de hiervoor vermelde rechtsregels doordat zij werd gehoord door de met de grenscontrole belaste overheid, zonder bijstand van een raadsman, terwijl zij evenmin de mogelijkheid kreeg om voorafgaand met een raadsman te overleggen. Verzoekende partij levert ook nog kritiek op de wijze waarop het interview verlopen is en de documenten die haar ter ondertekening zijn voorgelegd, om vervolgens te besluiten dat zij niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte.

De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de afwezigheid van een raadsman ter gelegenheid van haar verhoor door de met de grenscontrole belaste overheid tot gevolg zou hebben dat zij niet over een eerlijke administratieve procedure zou beschikken. Aan de verzoekende partij werd immers geenszins gevraagd zichzelf te beschuldigen van enigerlei misdrijf.

Het loutere feit dat aan de verzoekende partij niet op voorhand uitdrukkelijk gezegd zou zijn dat haar verklaringen gebruikt zouden worden met het oog op het bepalen van de waarachtigheid van haar reismotief, doet geen afbreuk aan het feit dat van de verzoekende partij in het kader van het verhoor verwacht mag worden dat zij naar waarheid antwoord op de vragen van de met de grenscontrole belaste overheid.

Verzoekende partij kan ook niet ernstig voorhouden dat zij werd onder druk gezet tijdens het verhoor, om haar antwoorden kort te houden. Verweerder wijst erop dat verzoekende partij van haar beweringen als zou haar een reeds ingevuld document ter ondertekening zijn voorgelegd, geen bewijs voorlegt.

Verzoekende partij werd gehoord en kan niet dienstig voorhouden niet in de mogelijkheid is geweest om alle informatie over te maken aan de met de grenscontrole belaste overheid.

Verzoekende partij geeft geen enkele plausibele reden waarom de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Er wordt ook niet concreet aannemelijk gemaakt om welke reden er sprake zou zijn van een schending van de artikelen 7 en 24 (en 52) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de grondwet.

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde beweringen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat verzoekende partij haar reismotief niet aannemelijk maakt en bovendien niet in het bezit blijkt van voldoende bestaansmiddelen.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake zou zijn van een schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zodat dit Handvest bijgevolg ook niet geschonden kan worden geacht.

Terwijl overigens een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt geboden middels de huidige procedure.

Tot slot verwijst verzoekende partij naar het belang van de (klein)kinderen.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Verzoekende partij blijft volledig in gebreke om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat zij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in voormeld artikel vermelde situaties.

Door louter voor te houden dat de bestreden beslissing diende in het bijzonder te zijn gemotiveerd nopens de belangen van de kinderen, levert de verzoekende partij dit bewijs niet.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de teruggrijving van verzoekende partij (bijlage 11).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

3.4. De Raad merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet dat, behoudens indien in een internationaal verdrag of in een wet afwijkingen zijn voorzien, de met grenscontrole belaste overheden een vreemdeling kunnen teruggrijven (3°) wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, (4°) wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster en haar minderjarige kleinkinderen dienden te worden teruggedreven omdat zij, alhoewel verzoekster en haar drie minderjarige kleinkinderen slechts met vieren reizen, in het bezit is van een reisprogramma waarin steeds vijf personen worden vermeld. Zij kan behalve over een wandelbezoek aan het park Warner Madrid, niets verder preciseren over dit programma dat volgens haar verklaringen door een persoon in Tenerife werd opgesteld. Zij heeft verder geen enkele notie welke bezienswaardigheden het toeristisch verblijf in Spanje kunnen staven en legt een onbetaalde hotelreservatie voor. Zij beschikt over 2.200 euro cash en voldoet hierdoor niet aan de door Spanje opgelegde richtbedragen, wat in totaal zou neerkomen op 3.118,88 euro. Een kredietkaart waarbij bankafschriften dienen te worden voorgelegd heeft verzoekster niet.

Uit het verslag van de Federale Politie van 3 augustus 2017 blijkt dat verzoekster en haar drie minderjarige kleinkinderen in bezit waren van een geldig paspoort, dat zij niet visumplichtig waren, dat zij wensten door te reizen naar Madrid waarvoor zij geldige vervoersbewijzen hadden en dat zij vanuit Madrid op 13 augustus 2017 zouden terugkeren naar Venezuela. Verzoekster drukt zich tijdens de grenscontrole in het Spaans uit en werd gehoord door hoofdinspecteur K. Nolmans waarvan wordt vermeld dat hij de Spaanse taal machtig is. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, wordt in het politieverlag beschreven dat de dochter van verzoekster op reis zou zijn in Panama. Dit gegeven waarop ook de bestreden beslissing steunt nu geen enkele vermelding van verzoeksters dochter wordt gemaakt, klemt met de inschrijving van verzoeksters dochter in El Casar in Spanje op 25 mei 2017. Verzoekster was in het bezit van vliegtickets om door te reizen naar Madrid en is in het bezit van documenten waaruit moet blijken dat zij de toelating heeft om met haar kleinkinderen te reizen. Verzoekster heeft toen zij door de met grenscontrole belaste ambtenaar werd ondervraagd duidelijk aangegeven dat zij ook in het bezit was van een reisprogramma. Het feit dat er sprake is van vijf personen, wordt, zoals verzoekster in het verzoekschrift aangeeft, verklaard doordat zij in Madrid haar dochter, de moeder van haar kleinkinderen, zal terugzien. Het feit dat dit programma, waarbij zij zeker het Warnerpark zullen bezoeken, werd opgesteld via een derde en verzoekster verder geen enkele notie heeft van wat een "citytrip" in Madrid te bieden heeft, is gelet op de aanwezigheid van de drie minderjarige kleinkinderen waarvoor zij verantwoordelijk is en gelet op het feit dat zij haar dochter in Madrid terugziet, in dit geval dat voorligt, op zich niet voldoende om het reisdoel als onduidelijk te kunnen beoordelen. Ook het gegeven dat de hotelreservatie kon worden voorgelegd, maar deze nog niet werd betaald, volstaat *in casu* niet om de verblijfsomstandigheden als ongestaafd te beschouwen. In dezelfde lijn kan worden opgemerkt dat de bestaansmiddelen die verzoekster bijbracht *in casu* niet op het eerste zicht als onvoldoende konden worden beschouwd, aangezien zij over 2.200 euro cash beschikte, alsook over een kredietkaart. Het gegeven dat zij geen idee had hoeveel krediet zij nog had op deze kaart, kan in voorliggend geval enkel worden begrepen als een euvel dat snel kon worden opgelost, gelet op het stuk dat bij het verzoekschrift werd voorgelegd waaruit blijkt dat 1.097 euro nog beschikbaar was.

Het is *in casu*, gezien voorgaande vaststellingen, zonder meer kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoekster het reisdoel en de verblijfsvoorwaarden niet zou respecteren en zij zich niet in de voorwaarden bevond verbonden aan de toegang tot het Schengengrondgebied, noch dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat de omstandige motivering van de bestreden beslissing aantoonbaar dat deze na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekster werd genomen. Deze toelichting overtuigt de Raad *prima facie* niet, gelet op bovenstaande vaststellingen, te meer in de bestreden beslissing zelfs geen melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoekster en haar minderjarige kleinkinderen een citytrip in Madrid gingen maken met hun "dochter, respectievelijk moeder".

De Raad kan bijgevolg alleen maar vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de plicht van een zorgvuldige beoordeling. Verweerder kan dan ook niet worden bijgetreden dat verzoekster haar kritiek beperkt tot louter ongestaafde beweringen.

Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht lijkt *prima facie* te zijn aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van deze middelen of de overige middelen is in deze stand van het geding niet vereist.

3.5. In het verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat enkel een schorsing van de bestreden beslissing haar een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert.

De Raad dient te benadrukken dat in de huidige rechtspraak een beslissing tot terugdrijving wordt beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan verzoeker geen rechtsherstel zal kunnen bieden.

Verzoekster kan, gelet op de bespreking van het ernstig middel wat het vereiste deugdelijke en zorgvuldige onderzoek betreft, worden gevolgd, te meer gezien voorgaande vaststellingen, het zonder

meer kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoekster het reisdoel en de verblijfsvoorwaarden niet zou respecteren en zij zich niet in de voorwaarden bevond verbonden aan de toegang tot het Schengengebied, noch dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte.

De vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond dient niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze te worden geïnterpreteerd aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

De argumenten van verweerder in de nota met opmerkingen doen daaraan geen afbreuk.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

3.6. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van de beslissing tot terugdrijving.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2016 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. VAN CAMP